

БОРИЛ: Какво дириш тук, Марийо?

МАРИЯ: Искан да ти говоря.

БОРИЛ: По това време!

МАРИЯ: Друг път не мога да те намеря. Днес два пъти те дирих.

БОРИЛ: Много ли е важно това, което ще ми говориш? Сега съм зает, утре.

МАРИЯ: За мене има значение. Лична моя работа.

БОРИЛ: Аха. Разбирам. Не само две думи. Влез!

/Дава знак на стражът да влезе./

Хайде!

МАРИЯ: Защо викаш близкителя?

БОРИЛ: Това е мой навик. Предпазливостта не е никогата излишна.

МАРИЯ: Имаш право. И моят баща трябваше да бъде по-предпазлив на времето.

БОРИЛ: Е, какво искаш?

МАРИЯ: Трябват ми пари.

БОРИЛ: Не ти ли се дава достатъчно? Какво ти липсва?

МАРИЯ: Не, не ми са достатъчни няколкото аспри, които получавам за сведи и милостиня. Трябват ми повече, много повече.

БОРИЛ: За веното ти ли? Поръчано е всичко да ти се приготви.

МАРИЯ: Видях. Това са дрипи, които и последната търновска болярка не би приела за своя дом. Първо, искам да ми се върне изумрудът на баща ми. И второ, нужни ми са пари. Много пари.

БОРИЛ: Например?

МАРИЯ: Две хиляди перпери.

БОРИЛ: Какво?

МАРИЯ: Две хиляди перпери.

БОРИЛ: Но това е лудост! Лудост!

/Изведнъж той се изсмихва високо, като безумен; после се олюлява, обляга се на масата и захлупва с лице в дланите си